

Каблешкова и пр.; той е виновникъ, нравствен-
но, на ония рѣдъ събития, отъ 1870 — 76 год.,
които сж най-блѣстящата страница въ наша-
та история. Нъ какво ще още той да произ-
веде за въ бѣдѣще? Азъ ся осмѣлявамъ да прѣд-
скажа, че ще дойде таково едно врѣме, когато хо-
рата ще ся цѣнятъ по Любена. «Четешъ ли Лю-
бена? «Въсхищавашъ ли ся отъ него?» ще ся
пита бѣдѣщето потомство, и ще узнава другъ
другого. Нъ това ще стане тогава, когато ся
издадѣтъ на бѣлъ свѣтъ неговитѣ сѣчинения,
които спомѣнахъ по-горѣ. Ине сме запознати
само съ неговото списание *Знание*; но богат-
ството, онова, което е написано съ кръвъ и
нерви, то не е още популяризирано, на твър-
де малцина е извѣстно. Достаточнo е да ви ка-
жа, че само два екземпляра знаа азъ отъ не-
говитѣ сѣчинения, и двата въ София, а въ на-
шата Область — ни единъ. За бѣдѣщето потом-
ство, азъ нежелая друго нищо въ нравствен-
но отношение: да четатъ Любена, па да вър-
вятъ напредъ!

Мнозина говорятъ, че покойникътъ билъ по-
етъ своего рода. Азъ не разбирамъ, що искатъ
да кажатъ тѣхна милость, като че и за пое-
титѣ да има пѣткой строго опрѣдѣленъ кодексъ.
Питамъ азъ, не е ли той въспроизвелъ и оли-
цетворилъ въ себѣ си една цѣла споха? Не е
ли той пѣлъ и плакалъ, по арията на оно-
ва племе, правдинитѣ на което е защищавалъ